

őrízze meg hidegvérét. Ne igyekezzék saját maga bírója lenni. Gondoljon arra, hogy sem saját, sem pedig a balesetben érdekelt másik jármű vezetője tárgyilagos ítéletében megbízni nem lehet. Könnyen nyilvános botránnyá fajuló viták kezdeményezése helyett a gépkocsivezető inkább a helyszínen jegyezze fel az esetleges szemtanuk nevét és címét, mert a törvényes eljárás folyamán saját igazának bizonyítását ezek vallomása lényegesen megkönnyítheti.

Végül véssük minden jövődöbeli gépkocsivezető emlékezetébe: aki balesetet okozott és a következmények elkerülése végett a helyszínről menekülni igyekszik: az becstelen! A gépkocsizók nagy családja az ilyen gyáván megfutamodót kiközösíti köréből. Meggyőződésem, hogy az új magyar demokratikus Honvédség tagjai részére felesleges ez az intelem.

Az ország közismert nehéz gazdasági helyzete egyelőre nem teszi lehetővé a Honvédség csekély gépjármű-állományának lényeges növelését. Minden gépkocsink féltett kincsünk, mert csak egyetlen gépkocsi kiesése is számunkra alig pótolható veszteséget jelent. Régi autós mondás: amilyen a vezető, olyan a gépkocsi. Régi mondás, de igaz. Az új gépkocsizó nemzedék kiképzésénél e mondást ne feledjük el.

Wettstein György

ROMÁN TISZTEK LÁTOGATÁSA MAGYARORSZÁGON

„Dunának, Oltnak egy a hangja...”

A román—magyar kultúrhét alkalmából Magyarországra ellátogatott küldöttségnek katonatagjai is voltak: a hazánkkal közös hafárt őrző román határvadász dandár parancsnoka és tisztjei. Ez a tiszti küldöttség a hivatalos aktusokon kívül résztvett a 6. magyar honvéd határvadásszázlójú május 4-én Magyaróváron tartott zászlószentelésén.

Most első ízben történt meg, hogy román tisztek az ország keleti határának átlépése után, hosszában átutazva Magyarországot, a nyugati végeket látogatták meg. A nyugaton álló magyar őrszem találkozott a keleti szomszédal.

Nem lehet elzárkózni a pillanat megható szépségétől. Attól az érzéstől, amely elfogja az embert, ha arra gondol, hogy történelmi perc tanujává vált! Olyan perc tanujává, amely egy gonosz fél emberöltő után tett pontot.

Itt ülünk egymás mellett a fehér asztalnál és szomszédom, a román hadnagy hibátlan magyar nyelven magyarázza, hogy a soviniz-

mus mind a magyar, mind a román demokrácia ellensége és csak mind a két ország reakciójának használ. Szemének nyílt tekintetéből az látszik, hogy nem banketten kötelező szövegeket mond, de hitét és meggyőződését.

Mikor népeinkről beszélünk, az együttérzés hangján szól a magyarságról, melyet a közös ellenség: a német juttatott a katasztrófába. Hangjából a barát részvéte csendül ki, mely a nemzetiségi hovatartozáson túl csak a küzdő embert látja. Tisztelettel vegyes elismeréssel beszél a magyar fejlődésről és újjáépítésről.

De büszke a román demokrácia eredményeire is. „Mi, román demokráciák örültünk a legjobban annak” — mondja — „hogy hazánk végre olyan szabadságot adott az erdélyi magyaroknak, amelyben még soha, semilyen román kormány alatt részük nem volt.” Csillogó szemmel hivatkozik a román parlamentben lévő 34 magyar képviselőre és a nemrég felállított magyar egyetemre.

A zászlószentelésen Genescu Jancu vezérőrnagy veri be a román küldöttség névében a zászlószegyet. Felcsendül a magyar Himnusz és a 11 román tiszt feszesen tiszteleg. A díszében a főasztalnál Genescu Jancu vezérőrnagy ül a magyar honvédelmi miniszter jobbján. Mikor este a kis színpadon a zászlóalj kultúrscsoportja székely népi játékot játszik, a román vendégek tenyere verődik legelőször tapsra. A bálon itt is, ott is feltűnik a táncolók között egy-egy román tiszti egyenruha, amelyet magyar táncosnője színes öltözéke tesz még ünnepélyesebbé.

Olyan ez az egész, mint valami szép álmom. Mintha Ady sorai válnának valóvá az ezer év óta rokon magyar, román, szláv bánatról és a találkozóról az eszmebarrikádokon.

Hosszú időnek kellett eltelnie, míg a demokrácia „eszmebarrikádján” találkozott a két nép. Addig, amíg megtörött az „úri betyárok” hatalma és felébredt a szolganépek Bábele. De ez a felébredés végleges és az összefogásnak megbonthatatatlannak kell lennie.

Talán ez a találkozó bevezetője az oknélküli, ránk kényszerített ellenségeskedés utáni békének, megértésnek, közös munkának, mindkét nép felemelkedésének.

Lóránt Imre